Kaaberbøl & Friis

Gutten i kofferten

Oversatt fra dansk av
Elisabeth Bjørnson

GYLDENDAL

Hun holdt sprinkeldøren åpen med baken mens hun slepte kofferten med seg inn i trappeoppgangen i parkeringshuset. Svetten rant nedover ryggen under T-skjorten. Det var bare en ørliten anelse kjøligere her enn ute i det dirrende varmehelvetet i Nyropgade. Til gjengjeld stinket hele gangen av gammel gatekjøkkenmat fordi en eller annen hadde slengt fra seg restene av en burgermeny i trappen.

Nede i parkeringskjelleren slepte hun kofferten inn bak noen containere hvor hun gikk ut fra at overvåkningskameraene ikke kunne se henne. Hun ville ikke ha den inn i bilen før hun visste hva som var i den. Den var ikke låst, bare lukket med to vanlige koffertlåser og en solid rem. Hendene hennes skalv, og den ene var fortsatt helt blodløs etter å ha båret noe så tungt og uhåndterlig så langt. Men hun fikk da opp spennen og låsene og åpnet lokket.

I kofferten lå det en gutt. En naken, lyshåret gutt; liten og spinkel, neppe mer enn tre år gammel. Sjokket fikk henne til å ramle bakover mot den grove plastveggen på containeren. Han lå med knærne helt opp til brystet, brettet sammen som en skjorte, ellers ville han ikke fått plass. Øynene hans var lukket, og huden lyste hvit i skinnet fra lysstoffrørene. Det var først da hun så at leppene hans skilte seg litt, at det gikk opp for henne at han var levende.

August

Huset lå oppe på en skrent med utsikt over Jammerlandbugten. Jan visste utmerket godt hva lokalbefolkningen kalte det: Fortet. Men det var ikke derfor han alltid så opp på de hvite murene med en vag følelse av utilfredshet. Lokalbefolkningen kunne si og mene akkurat hva de ville, det spilte ingen rolle.

Huset var arkitekttegnet og moderne på en funkis-klassisk måte. Nyfunkis. Det var det Anne hadde kalt det, og hun hadde vist ham bilder og hus til han skjønte, eller i alle fall skjønte noe av det. Rette linjer, ikke noe særlig pynt. Utsikten skulle tale for seg selv gjennom de lyse vinduene som trakk naturen inn i rommet. Det var det arkitekten hadde sagt, og Jan kunne godt se det. I den forstand hadde han fått det som han ville. Alt nytt, alt rent og riktig. Han hadde kjøpt tomten og revet det gamle sommerhuset, hadde slåss med kommunale myndigheter til de innså at de gjerne ville at han skulle flytte til kommunen, og ga tillatelse til å bygge en helårsbolig, og han hadde overvunnet den lokale representanten for miljøvernmyndighetene med et beløp som nesten hadde fått henne til å miste koppen med urtete. Men hvorfor skulle han ikke lage et fuglereservat? Han hadde jo ingen interesse av at *andre* skulle få lov til å bygge her eller dra hit på irriterende skogturer i flokk og følge med medbrakt sykkel og vann på plastflasker. Nå sto huset der, med hvite murer rundt, store vinduer og fine, rene nyfunkisvinkler. Akkurat som han ville ha det.

Og så var det likevel ikke slik som det skulle ha vært. Han tenkte stadig med en merkelig udefinerbar lengsel på

det andre huset. En diger, gammel kasse, bare noe skrap, en uskjønn blanding av en forfallen jobbetidsvilla og et heslig tilbygg fra sekstiårene, og svinedyrt bare fordi det lå til Strandvejen. Det var ikke derfor han ville ha det, han var ingen postnummersnobb. Men det lå like ved siden av Annes barndomshjem, og han kunne ikke la være å se det for seg: Hele den store familien samlet til grillkvelder under epletrærne, småbarn som tumlet rundt på den langhårede plenen, han og Annes far med et glass god whisky i hånden og en duft av fin Virginia-tobakk rundt seg. Annes søsken og barna deres ved et langt, hvitt hagebord. Annes mor i hammocken på verandaen med et vakkert indisk sjal rundt skuldrene. Hans og Annes egne barn, fire eller fem, hadde han forestilt seg, Anne med den yngste på fanget, smilende og glad. Kanskje en sankthansaften, med eget sankthansbål og mange nok til at «Vi elsker vort land» lød som den skulle. Eller bare en alminnelig torsdag fordi de hadde lyst og det hadde vært ferske reker å få i havnen den dagen.

Han tok et sultent drag av sigaretten og så ut over bukten. Akkurat nå var vannet mørkeblått med skumstriper, og vinden rev i håret og presset tårene frem i øynene. Han hadde til og med fått eieren til å selge. Papirene hadde ligget der, klare til å bli undertegnet. Og så hadde hun sagt nei.

Han forsto det fremdeles ikke. Det var jo hennes familie, for svarte. Var det ikke meningen at kvinner skulle gå opp i slike ting? Den tette kontakten, nettverket og alt det der. Og så en familie som Annes, som var så … riktig. Sunn. Kjærlig. Sterk. Keld og Inger som var åpenlyst forelsket i hverandre etter nesten førti år. Annes brødre som stadig kom innom fordi de fortsatt var med i den lokale tennisklubben. Å få bli en del av dette, så enkelt og hverdagslig, like ved siden av, på den andre siden av hekken … hvordan kunne hun si nei til det? Men det gjorde hun. Rolig og standhaftig, på Annevis. Uten å si hvorfor, uten å forklare. Bare nei.

Så nå bodde de her isteden, ute på skrenten over Jammerlandbugten, hun og han og Aleksander. Vinden hylte om ørene på dem hver gang den sto fra nordvest, og de var alene.

Altfor langt unna til å høre til; ikke med, ikke med i det store, varme fellesskapet, bortsett fra enkelte ganger etter spesiell avtale fire–fem ganger i året.

Han tok et siste drag og slengte sigaretten fra seg, tråkket på den så gloen sluknet, og sto noen minutter og lot vinden piske lukten ut av klær og hår. Anne visste ikke at han hadde begynt å røyke igjen.

Igjen fisket han bildet opp av lommeboken. Det lå der fordi han ikke ville risikere at Anne skulle snuble over det, og hun var altfor veloppdragen til å snoke i lommeboken hans. Han burde nok ha kastet det, men han trengte å se på det innimellom. Trengte å føle den blandingen av håp og frykt det ga ham.

Gutten så rett inn i kameralinsen. De spinkle, nakne skuldrene var trukket fremover, som om han krøket seg sammen. Det var ikke mulig å avgjøre hvor bildet var tatt; detaljene forsvant i den mørke bakgrunnen. I den ene munnviken kunne man se spor etter et eller annet han nettopp hadde spist. Det så ut som sjokolade.

Jan rørte forsiktig ved bildet med pekefingeren. Så la han det forsiktig ned i lommeboken igjen. De hadde sendt ham en mobiltelefon, en eldre Nokia-modell som han aldri ville kjøpt selv. Stjålet, antagelig. Han fisket den opp av lommen og tastet nummeret. Ventet på svar.

«Mr. Marquart.» Stemmen var høflig, men hadde nokså sterk aksent. «Hello. Have you decided?»

Til tross for at beslutningen var tatt, nølte han likevel. Så lenge at stemmen i den andre enden måtte purre på ham.

«Mr. Marquart?»

Han tok seg sammen.

«Yes. I accept.»

«Good. Here are your instructions.»

Han lyttet til de korte, presise setningene, noterte numre og tall. Var høflig, akkurat som mannen i telefonen. Det var først etterpå at han ikke klarte å holde det tilbake lenger, først etterpå at han i et anfall av tross slengte telefonen fra seg i en bue over rekkverket.

Han så at den traff fjellskrenten et par ganger før den forsvant i lyngen lenger nede. Så satte han seg inn i bilen og kjørte opp til huset.

Mindre enn en time senere kravlet han rundt på skrenten og lette. Anne kom ut på terrassen foran huset og lente seg ut over rekkverket.

«Hva holder du på med?»

«Jeg har bare mistet noe,» ropte han tilbake.

«Skal jeg komme ned og hjelpe deg?»

«Nei.»

Hun ble stående en stund. Vinden slet i den ferskenfargede sommerkjolen, oppdriften blåste det lyse, skulderlange håret opp rundt hodet så det så ut som om hun var i fritt fall. Fritt fall uten fallskjerm, tenkte han. Så stanset han tankerekken før den hadde kommet ordentlig i gang. Det skulle nok gå. Anne behøvde ikke få vite noe.

Det tok ham nesten halvannen time å finne den fordømte telefonen. Og så måtte han fortsatt rekke å ringe flyselskapet. Dette var en tur han ikke hadde lyst til å la sekretæren bestille for seg.

«Hvor skal du?» spurte Anne.

«Bare en snartur til Zürich.»

«Er det noe i veien?»

«Nei,» sa han fort. Angsten var umiddelbart fremme i øynene hennes, og det var en automatisk reaksjon å forsøke å dempe den. «Det dreier seg om noen penger. Og jeg kommer hjem igjen nesten umiddelbart.»

Hvordan hadde det endt slik? Plutselig mintes han intenst den maidagen for over ti år siden da han så Keld føre henne opp kirkegulvet. Hun var vakker som en alv eller en engel, syntes han, i en helt enkel, hvit kjole med håret oppsatt med hvite og lyserøde rosenknopper. Han skjønte i det samme at brudebuketten han hadde valgt, var altfor stor og spraglete, men det spilte ingen rolle. Om få minutter ville hun si ja til å bli hans. Et kort øyeblikk møtte han Kelds blikk, og han følte at han så velkomst og anerkjennelse i det. *Svigerfar.* Jeg

skal nok passe på henne, lovet han taust den høye, smilende mannen. Og tilføyde i sitt stille sinn to ting som ikke var nevnt i ekteskapsløftet: Han skulle gi henne alt hun ville ha, og han skulle beskytte henne mot alt ondt i hele verden.

Det er jo det samme jeg vil ennå, tenkte han og stakk passet ned i Zürich-bagen. Koste hva det koste vil.